

Núm. 88 - març 11 / abril 11

OR I FLAMA

Revista d'"El Centre" de Gràcia entitat fundada el 1869

Tres anys des que l'actual junta directiva es va fer càrrec dels destins del Centre, tres anys plens de feina, per portar endavant una Entitat capdavantera a Gràcia dins les entitats culturals de la Vila.

Han estat tres anys plens de coses bones, mirant al futur sense deixar mai de treballar per conservar el que tenim i impulsar noves activitats que ens permetin crear dia a dia un bon present, però sobretot, pensant en tot el que oferim com a Centre als nostres associats. Les entitats que conviuen amb nosaltres han fet patent la seva bona predisposició a tirar endavant tots junts cap el futur.

Les nostres seccions tenen bona salut i el respecte que tenen les unes per les altres fan que la convivència sigui bona i ens permeti poder treballar tots plegats.

Durant aquest tres anys, un grup de nou persones hem fet que l'Entitat treballi i miri amb confiança els propers anys, unes persones que, en alguns casos, ens coneixíem poc, però que hem acabat tenint una molt bona amistat. A totes elles els vull donar les gràcies, perquè no es fàcil trobar gent entregada i amb ganes de fer coses. A tots els meus companys de junta, gràcies per la vostra amistat!

A la propera assemblea demanaré novament la confiança del soci per continuar tres anys més al front del Centre: caldrà abordar diverses reformes -inevitables i necessàries- que intentarem dur a ter-

me durant el proper estiu. Poc a poc, i tal com altres juntes han fet en el passat, posarem l'Entitat al dia, no tan ràpid com ens agradaria però, això sí, amb la seguretat que el que farem ho podrem assolir totalment.

L'equip de persones que vull que conformin la futura Junta estarà integrat per una majoria de membres de la junta actual, així com d'altres socis del Centre. Apostarem per la joventut, sense oblidar l'experiència, i ens plantejarem nous reptes de cara al futur.

Les nostres entitats no poden aturar-se: estem preparats per continuar endavant i crec que la crisi econòmica farà que la gent valori realment qui som i el que podem oferir, obrint 365 dies a l'any i donant molt, per molt poc.

Crec que les entitats com la nostra tenen futur, encara que no sempre hem tingut una resposta positiva de les administracions. Hem estat el parent "pobre," aquell al que se li dona alguna cosa perquè continuï sobrevivint; però si avui som el país que som, és gràcies també a entitats com la nostra, a tota la gent que ha lluitat per fer de la cultura i del treball comunitari un repte per seguir endavant.

Des de les pàgines de l'Or i Flama, us demano la vostra col·laboració i el vostre suport per continuar treballant pel present i pel futur del Centre.

Carlos Pablos

La junta informa...

El passat mes de febrer va tenir lloc dues noves conferències. Estaven enmarcades dins del cicle Poetes i tractava sobre els poemes de Joan Maragall i de Salvador Espriu.

La germana Teresa Forcades va ser la protagonista del nostre sopar tertúlia que es va celebrar, com és tradició, un dijous a la nit. Vam poder gaudir de la seva presència al llarg de tota la vetllada.

- I al mes de març, el protagonista de la vetllada va ser l'ex jugador i ex entrenador del Barça, Carles Rexach.

- A principis d'abril ens va visitar l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu. Va poder gaudir d'una tarda a dins de la nostra entitat.

TENS IDEES O PROPOSTES NOVES PER A LA REVISTA? VOLS ESCRIURE ALGUN ARTICLE? T'INTERESSARIA QUE PARLESSIM D'ALGUN TEMA EN CONCRET? ENVA'NS LES TEVES PROPOSTES I ELS TEUS ARTICLES A LA NOSTRA ADREÇA DE CORREU I SIGUES UN COL·LABORADOR MÉS:

oriflama@elcentregracia.cat

SANT JORDI A "EL CENTRE" DE L'11 D'ABRIL AL 22 DE MAIG

11 d'abril, dilluns, a les 20 hores,
presentació del llibre DE PELL D'OLIVA-QUADERN DE CRETA, 506
d' Anna Ruiz,
Organitza: El Centre

26 d'abril, dimarts, a les 20 hores,
Cloenda i repartiment dels premis literaris Vila de Gràcia
Organitza: El Centre i Fundació Festa Major

27 d'abril, dimecres, a les 19 hores,
Exhibició d'escacs: partides a l'altell
Organitza: Escacs Tres peons

28 d'abril, dijous, de 22 a 23 hores
Taller gratuït d'iniciació al Lindy Hop
Organitza: Ballaswing

30 d'abril, dissabte,
a les 12 hores,
Partit de futbol-sala "Memorial Jesús Alonso" a l'Europolis
Organitza: El Centre

a les 18 hores,
Roda d'Esbarts amb la participació de l'Esbart Lluís Millet i l'Esbart del Centre
Organitza: Esbart Lluís Millet

a les 21 hores,
Sopar típic català de Sant Jordi, i CONCERT - "XAINTS GROUP"
Música de Quins, Beatles, Brincos, Credence Clearwater Revival al Teatre
(Música anys 60)
Organitza: El Centre

1 de maig, diumenge, a les 18 hores
Festival de la Mare
Organitza: Esbart del Centre

7 de maig, dissabte
12 hores de Tennis Taula de 9 a 21 hores
Organitza: Tennis Taula

16 de maig, dilluns, a les 20 hores
Conferència Arcadi Oliveras i la Banca ÈTICA
Organitza: El Centre

13, 14, 15, 20, 21, 22. de maig
EL MUSICAL "EL GEPERUT DE NOTRE DAME"
Organitza: Grup de Teatre

de Joan Guinart

El rellotge marcava les 21,05 quan vaig haver de fer un esforç per dir "Bona nit a tots, benvinguts a l'assemblea anual del grup de teatre".

L'aspecte de la sala era desolador: 18 assistents de 158 que oficialment formen el grup de teatre. Era tal la fredor que abans de començar amb l'ordre del dia, un dels assistents va demanar la paraula per dir que tant poca assistència era una falta de respecte per la gent que treballa per tirar la temporada endavant. Val a dir que després d'iniciada la reunió es varen afegir 4 persones més, i que 8 membres havien excusat l'assistència.

Però una assemblea és l'acte més important d'una entitat o d'una secció, és on es prenen les decisions, on es comenten les errades, on s'intenten millorar les coses, i nosaltres amb mes o menys gent vàrem fer el que havíem de fer.

Que poc ens podíem imaginar que després de llegida l'acta anterior i la memòria anual, aquella trobada es va convertir el l'assemblea mes maca que he viscut en molts anys.

Allò era molt mes que una assemblea, era una reunió d'amics que es varen posar a parlar del que mes ens agrada, DE TEATRE, d'estadístiques, que per cert han millorat considerablement, de valoracions positives deixant de banda personalismes, d'idees o propostes per millorar algunes coses, però això sí, sempre des de un punt de vista creatiu i amb respecte a tots i per tots. I a tot haig d'afegir la presència majoritària de la gent jove...sàvia nova.

Però mes enllà d'aquesta valoració, permeteu-me que analitzi els possibles motius de l'absència tant nombrosa a l'assemblea, que d'altra banda ja fa anys que passa, però no fins l'extrem del dia 29 de març, i que em faci algunes preguntes.

És disconformitat? Si és per això, el correcte és venir a l'assemblea i expressar-ho, perquè el grup de teatre som tots i el futur l'hem de fer entre tots.

És excés de confiança en com ho fa la junta, i ja en tenim prou? Si es aixi la junta també necessita el recolzament de la gent, i les seves propostes, o les vostres queixes.

És oblit de la data de convocatòria? Una assemblea és o hauria de ser prou important, per anotar-la a l'agenda.

És desinterès? El teatre és una afició, si no hi ha interès no hi ha afició.

Ja sabem el que es dirà!... També sabem que farem demà, i ens aixequem cada dia... i si ja saps que es dirà, potser tu podràs afegir alguna cosa nova.

A la junta actual li queda un any mes de compromís, i si haig de ser sincer m'havia plantejat la possibilitat de no continuar després de quatre anys, però l'assemblea d'aquest any m'ha fet reflexionar i l'any vinent tornaré a presentar la meva candidatura. La manca d'assistència no em preocupa, el que em motiva es la presència de la gent que veritablement te ganes de participar i fer coses, potser és l'hora de ser realistes i esborrar aquest tòpic de 158 membres del grup de teatre i refer les llistes i saber realment amb quanta gent es pot contar, perquè ser membre del grup no sols implica que et puguin donar algun paper en alguna obra, implica, col·laboració amb moltes més coses, significa venir a veure el teatre que fan els companys,

i significa estar disposat a col·laborar en altres coses a part d'interpretar, amb això no vull dir que un s'hagi de passar la vida al centre, vull dir simplement que la riquesa d'un col·lectiu la dona la participació de tothom.

I al igual que un actor ha d'interpretar un paper amb la mateixa intensitat, davant de 200 espectadors que davant de 15 espectadors, jo tinc intenció de treballar amb la mateixa il·lusió per 18 que per 158 membres, només demano que almenys un cop a l'any els meus companys de junta i jo ens sentim recolzats.

Voldria que al llegir aquest article, no em mal interpreteu, no vull renyar a ningú, només vull que reflexioneu, m'estimo el centre, m'estimo el grup de teatre, del qual sóc president i seguiré treballant per tots mentre vosaltres em feu confiança.

PROGRAMACIÓ 2010/11**15, 16 i 17 d'abril**

ANTAVIANA

De Pere Calders. Adaptació de Dagoll Dagom.

Direcció: Mar Guinart i Marc Guallar

13, 14, 15, 20, 21 i 22 de maig

EL GEPERUT DE NOTRE DAME

De Victor Hugo.

Direcció: Natàlia Bernat i Daniel Mejías

4 i 5 de juny

TALLER DE TEATRE

17, 18, 19 i 23 de Juny

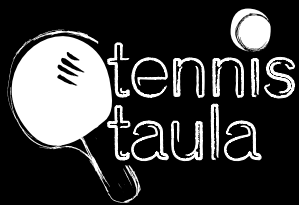
PEL DAVANT I PEL DARRERE

De Michael Fray, traducció de Lluís Ferran.

Direcció: Francesc Carreras

LAS TRES PERFECTAS CASADAS

Història del Tennis Taula

Aquest esport neix a Anglaterra el 1870, en un club de tennis on es van veure obligats a jugar amb material totalment improvisat, en un dia de pluja que feia impossible jugar a tennis.

Per aquest motiu les pales eren les tapes de fusta de caps de puros i la pilota eren els taps de suro d'ampolles de cava. La taula era una taula de billar dividida per llibres.

En poc temps es va difondre per tota Anglaterra. Van aparèixer empreses amb l'objectiu de perfeccionar el material i gràcies a això es varen crear dues grans innovacions, la raqueta de pergamí amb maneg de 45 cm de longitud i la pilota de cel·lulosa.

L'expressió "ping pong" va aparèixer per el so que transmetia la pilota de cel·lulosa. Quan la pilota impactava a la raqueta produïa el so de "ping" i al impactar la pilota sobre la taula produïa el "pong".

Al 1899, el nom del "ping pong" va començar a tenir un èxit notable a Anglaterra, fins el punt que al 1901 varen celebrar grans tornejos amb la participació de 300 jugadors, amb premis en metàl·lic.

En aquesta època el servei es feia directament per sobre de la xarxa i sobre camp contrari, és a dir, com el tennis.

Al 1902 s'introdueix a les universitats japoneses on l'Arnold Parker va destacar com una de les grans estrelles del moment. Arnold Parker després d'aconseguir grans resultats, va ser el primer a introduir la raqueta amb les dues cares de goma i en escriure un llibre amb les primeres normes, on apareixia com a gran novetat el servei de doble bot, que és el que coneixem actualment.

Al 1922 es va estendre per tota Europa i el 12 de desembre del 1926 es va crear la Federació Internacional de Tennis Taula que organitzà el primer Campionat del Món on s'imposen els hongaresos.

Al 1952 els japonesos introdueixen avançades tècniques que revolucionen el panorama mundial i el 1961 es quan el domini japonès passa a ser xinès.

Al 1973 Suecia i al 1979 Hungria es van proclamar campions mundials.

Al 1988 el Tennis Taula s'introdueix als Jocs Olímpics de Seul i és en aquest moment quan el número d'associacions afiliades a la Federació Internacional va ser 126 i més de 30 milions de llicències federatives, proclamant-se com el tercer esport més practicat del món.

Actualment el Tennis Taula s'ha estès per tot el món, on hi han més de 150 països donats d'alta a la ITTF i més de 45 milions de jugadors federats.

d'Anna Jaureguizar

Benvolguts amics i socis!

El passat dia 27 de febrer vam tenir l'oportunitat de gaudir de la Trobada de Corals de Gracia, organitzada per Coral Vent del nord, Coral Espigol i Coral Baluern, i el Districte de Gràcia.

I sense perdre el "ritme" el passat dissabte 26 de Març des de les 17 h fins les 21 h , hem pogut disfrutar conjuntament amb 8 corals més i la nostra d'una tarda molt agradable de cant amb la 5ª MARATO DE CANT CORAL, organitzada per la Coral Baluern.

Han vingut corals d'arreu de Catalunya: des de Sant Boi de Llobregat, Pineda, Matadepera, Barcelona, Caldes de Ma-

lavella, Roda de Berà, Sant Cugat, i Torroella de Montgri i amb la col.laboracio especial en la presentació del acte de Muntsa Farré i Octavi Formatger.

Aquest any s'han recollit les aportacions voluntàries del públic per la Fundació ARRELS, que a través del seu treball voluntari, les persones que no tenen llar puguin trobar una situació de vida més digna.

Us deixo amb una mostra fotogràfica d'aquest dia.

Fins aviat!

Cor Anselm de Torroella de Montgri

Coral Verge de Bera de Bera

¡... RECORDA!

Us animem a tots aquells de vosaltres que vulgueu formar part de la família Baluern que vingueu a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.30h a 23.45h a la sala de l'Esbart del Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la Secretaria del

Centre, tel. 93 2181964 (de dilluns a divendres, de 18h. a 21.30h) o enviar-nos un correu electrònic a: info@coralbaluern.es

També si voleu fer un regal musical (cantem en festes, casaments, batejos...) a algun amic o familiar, és clar!

Agrupació coral de Matadepera

Coral Caldes de Malavella

Coral La Pinya de Sant Cugat del Vallès

Coral Baluern

de Núria Bosch

SORTIDA "L'OBRA DE L'ARQUITECTE JOSEP Mª JUJOL (Tarragona 1879-1949)

PER TERRES TARRAGONINES

2 FEBRER 2011

Aquesta, havia estat una sortida ja anunciada a la tornada d'Igualada. Al Josep M^a i a mi ens va omplir de satisfacció tornar a ser els nomenats per fer la ressenya de la sortida.

Però vet aquí, que aquesta vegada ho he hagut de fer sola. Va ser gràcies al seu record i el seu gran esperit de col·laborar amb tot el que se li demanava, el motiu pel qual he accedit a tornar-la a fer, així doncs, aquesta és la meua crònica:

De bon matí: ens vàrem trobar davant de Santa Tereseta a les 7h30. Amb la puntualitat pròpia del Centre, l'autocar arrencava cap a les terres tarragonines. L'Esteve Camps, va fer-nos un recordatori que aquest any ja en fa 15 que es van iniciar les "Sortides Culturals". Aquesta ha estat la més nombrosa de totes. Érem 53, més de la meitat dels quals, socis de l'entitat. Es va tornar a recordar que per Setmana Santa, està prevista una sortida a Salamanca.

Sense adonar-nos, ja havíem arribat a una "àrea de servei" on vàrem fer el primer mos, per agafar energia i continuar endavant.

Vàrem arribar a Roda de Barà, on ens hi esperava un amic del Centre, el Sr. Pere Virgili, fill del contractista que va estar treballant amb l'arquitecte Jujol, el qual va acompanyar-nos la resta del dia a totes les visites.

Capella del Sagrat Cor: està tota decorada per l'arquitecte Jujol, pintada i fent una espècie de relleu amb un objecte punxegut a tota la decoració. Sobre els anys 1944-45, l'arquitecte va dissenyar l'altar de forma que el mossèn no hagués de donar l'esquena al pobre de Déu. També era un gran forjador: tot el ferro ornamental que hi ha a la Pedrera i al Parc Güell és treballat per ell.

Després vàrem dirigir-nos cap a Tarragona, on el fill mateix de Josep Mª Jujol, ens esperava a l'entrada de Teatre Metropol, per explicar-nos totes les reformes que va fer el seu pare en aquest teatre.

Teatre Metropol: als seus orígens es deia "Teatre del Patronat d'Obrers", un centre cívic molt semblant al nostre Centre Moral. En ell, es donava formació als fills dels obrers, i com institució catòlica dependria del Bisbat de Tarragona.

Hi ha un cartell a l'entrada on està anunciada l'obra "Peus descalços sobre la lluna d'Agost" amb un text de Joan Cavallé.

A partir de 1905, s'engrandeix, i el 1908, dos anys després d'haver finalitzat la seva carrera, Jujol s'encarrega de la feina de restauració i modernització. Així, s'uneixen les dues edificacions per un pas amb gran lluminositat i ventilació.

Sobre els anys 60 es va convertir amb cinema, i es varen fer malbé molts treballs que s'han anar recuperant després amb petites restauracions. Una de les més significatives és un pilar que aguanta l'edifici, on s'hi veuen uns dibuixos que representen el significat de la família: és el pilar de la societat.

En moltes parts de l'edifici hi ha signes evidents del cristianisme, que algú que no ho sàpiga, passen desapercebuts. Això es un signe evident que el teatre està obert a tothom.

L'Ajuntament fa 10 anys que va adquirir-lo i, amb gran encert, va posar en el vestíbul un bust de Josep Mª Jujol.

Els Pallaresos: era un raval o barri als afores de Tarragona, direcció Valls.

El nom de municipi fa referència a la

procedència dels seus primers repobladors que venien de les comarques del Pallars. En aquest cas, Jujol és autor de diverses construccions i reformes d'edificis d'aquesta zona. Les va dur a terme entre els anys 1914 i 1945 i són totes d'estil modernista.

Casa Andreu: està situada a la Plaça d'Església n° 4. El propietari era el Sr. Andreu Fortuny. Era una casa agrícola, es feien obres a la masia segons els guanys que es recollien. Van encarregar-li unes reformes a en Jujol.

La porta de fusta original, recoberta de coure amb treballs de incrustats amb diversos detalls. L'entrada que estava pintada amb calc, es va rascar i va deixar la pedra viva. Els racons inservibles, varen ser aprofitats per fer-los útils.

La joia de la casa: no hi havia aigua corrent. Amb dos càntirs d'aram va formar un rentamans com els que hi ha a l'entrada de totes les cases benestants.

La casa Bofarull: és l'obra més valuosa per la riquesa d'elements arquitectònics i artístics. Hi destaquen la galeria amb arcades sobre columnes i la torre, tots dos elements de gran bellesa. Hi havia una estança dedicada als temporers on vivien adequadament. La casa pairal esta situada mes al fons.

La porta de fusta vella (S. XVI) és reparada amb fustes del mateix tarannà, fent formes decoratives amb la data 1917, que és la data de la seva restauració. Sobre de la casa esta situada la cisterna que recull les aigües de la pluja i d'aquesta forma es pot tenir aigua corrent per totes les habitacions tot i que actualment no funciona.

En l'interior hi ha unes pintures al·legòriques de les estacions de l'any de les quals és autor el mateix Jujol. Malauradament no les vàrem veure dons la casa estava tancada perquè el propietari s'havien absentat.

A dinar!!: Ja era l'hora de la "visita gastronòmica" i aquesta vegada era una calçotada. L'autocar va deixar-nos davant mateix del restaurant Petit Pallars de la població de La Secuita (Tarragona). Els calçots van ser degustats a l'aire lliure, a peu dret, i seguidament vàrem passar dintre del restaurant on cada u tenia el seu lloc assignat. Va ser un dinar molt bo.

Vistabella: al finalitzar el dinar, tot seguit, pujàrem al cotxe que va portar-nos

a Vistabella un municipi format per un nucli antic, compacte i de carrers estrets. Per una entesa entre els veïns del poble i l'arquitecte Josep Mª Jujol, l'any 1917, construí una església que és una autèntica obra d'art. Aquest temple és una de les obres més característiques de Jujol. La seva silueta piramidal s'enlaira d'una manera harmònica pel damunt de les teulades de la població.

Al sortir de l'església ja començava a fosquejar, tot seguit, pujàrem a l'autocar fent el clàssic sorteig. En aquesta ocasió un dels premis va correspondre a la Gemma, néta de la conegudíssima amiga nostra Núria Viltró, una petita espurna del futur de les "Sortides Culturals"

Fins la propera!

de Joan Galceran

Benvolguts amics:

Enceto aquesta carta amb una notícia molt bona. El nostre equip "J", ha quedat campió del seu grup al Campionat de Catalunya per Equips. Aquesta és la primer part de la notícia, però no la millor, el que realment ens fa contents ve ara: Aquest equip està format per nens i nenes de menys de 12 anys formats a la nostra escola d'escacs.

Nagore Martínez, Xavi Martínez. Jordi Rubio i Llibert Céspedes, juntament amb Leire Martínez i Jordi Rubio que apareixen al front de la fotografia de sota, han format aquest equip i són la imatge més important que avui dia pot generar el Tres Peons. El proper mes participaran a la fase final per decidir el campió de Catalunya-

Si algú vol saber quina garantia te una Entitat de sobreviure al pas del temps, no ha de mirar el volum dels seus in-

gressos ni els títols que aconsegueix, ni el reconeixement que s'ha guanyat. Només ha de comptar quants nens i nenes estan implicats en les seves activitats.

Hi ha un pensament xinès que diu: "L'experiència és com un fanal que il·lumina el camí per on hem passat, però que ens deixa a les fosques el recorregut que ens queda per fer". És per això que al tercer pis estem tant contents amb els progressos dels nostres jugadors més petits, que son els qui donen llum al nostre futur.

Una altra fornada de joves, una mica més grans, ja està jugant a segona categoria formant part de l'equip F. Amb tres anys a la nostra escola d'escacs, ja han aconseguit un bon nivell de joc i el seu Elo va augmentant. Ara enfronten una

nova etapa en la que posaran a prova els seus coneixements i especialment l'autocontrol davant d'adversaris adults, que els superen llargament en edat, però a les partides d'escacs, com a les Entitats, l'experiència no sol ser suficient per aconseguir victòries.

Aquesta altra imatge, com l'anterior, corresponen a un partit del Campionat de Catalunya, del nostre equip F, on es visualitza un dels valors més importants dels escacs: joventut i gent gran a la mateixa alineació, defensant el mateix equip. Un aiguabarreig que apropa i cohesionen a les persones traspasant les fronteres de la piràmide d'edats. Els escacs permeten reunir entorn del tauler

l'avi, l'àvia, el pare, la mare, el fill i la filla, i encara hi podríem afegir: oncles, cosins, nebots..., en una època en la que la dictadura tecnològica ens ven unes "xarxes socials" que ens proporcionen "amics virtuals" al mateix temps que ens fa desaparèixer els "amics reals" i que sota l'aparença d'aconseguir una "comunicació universal" ens va aïllant del nostre entorn immediat, els escacs se'ns ofereixen com un punt de retrobament per compartir emocions reals amb persones reals. Fa pocs dies visitava una família, al cap de poca estona, al menjador d'aquella casa hi havia quatre portàtils en marxa, davant de cada aparell una persona s'estava "comunicant" amb una pila d'"amics", mentre el silen-

ci retrunyia entre les parets, i jo —aborrit—, em disculpava per marxar a prendre una mica "d'aire fresc".

Tornem al tercer pis, on els dimecres a la tarda s'està jugant el Torneig Obert Internacional Tupinamba. Les dues sales del tercer pis s'han quedat petites per atendre les peticions per participar en aquest torneig, hem hagut de rebutjar inscripcions una vegada s'ha completat el nombre cent tretze jugadors. Persones de tots els nivells esportius i de diversos clubs competeixen, millor dit, gaudeixen de les partides d'escacs i justifiquen amb la seva presència, l'esforç dels qui organitzen aquestes activitats. La nostra missió com entitat és : ensenyar i facilitar la pràctica dels escacs, i, per ara, estem complint-la.

I ja que hem començat parlant de nens, vull acabar la carta parlant d'un nen que tenia de 10 anys al 1941, gràcies a ell molta gent va sentir a Espanya parlar per primera vegada dels escacs, va ser el primer jugador del país que es va situar als cercles internacionals. Els seu nom es Arturo Pomar Salamanca i aquest any, el proper 1 de setembre, en complirà vuitanta. Pomar ha viscut una vida dedicada als escacs; als 22 anys va aconseguir el títol de Mestre Internacional i als 30 el de Gran Mestre Internacional, el nivell més elevat que concedeix la Federació Internacional d'Escacs. Un Gran Mestre soviètic, Alexander Kotov, va comentar que si hagués nascut a Rússia, Pomar seria un seriós candidat a campió del món. Però Pomar va néixer a Palma de Mallorca, i una vegada la seva imatge va ser exprimida pels noticiaris de l'època que el presentaven com el fruit del règim del moment, va ser deixat de ban-

da, i va tenir que lluitar sovint sense cap ajudant en els tornejos internacionals, on els seus principals rivals tenien un equip complet d'analistes al seu servei.

Als 12 anys, corria el 1943, va participar en el torneig obert Internacional de Madrid, on va aconseguir un bon resultat, i a l'any següent va participar en una munió de tornejos, entre els que destaca el de Gijón en el que amb 13 anys, va fer taules amb el campió del món, el rus Alekhine. Va ser campió d'Espanya absolut en set ocasions, la primera el 1946 i la última el 1966 Membre de l'equip espanyol a totes les Olimpíades entre 1958 i 1978. Va guanyar el Torneig Zonal de Madrid al 1960, el Torneig Internacional de Torremolinos de 1961, els de Màlaga de 1964 i 1971, i Torremolinos 1971 i va ser segon als tornejos de Palma de Mallorca de 1966, només superat pel campió del món Mihail Tal i Wik aan Zee (Holanda) l'any 1972.

El seu millor moment de forma el va aconseguir l'any 1962, quant en tenia 30, s'estima que hauria aconseguit 2655 punts d'Elo,

(mesurats pel sistema actual) convertint-se en el 23è jugador del món.

Ens agradaria que tal com el nen Pomar va posar els escacs al centre d'atenció de moltes persones, els nens de la nostra escola d'escacs, puguin recordar-vos que, a més de futbol i basquet, els joves poden fer escacs i aprendre els seus valors, que de ben segur els seran d'utilitat en el complex món que els tocarà viure

Salutacions cordials

Si vols saber quelcom més del Tres Peons, telefona al 638087651 o entra a www.trespeons.com.

de Muntsa Farré

Aquest 2011 ha nascut amarat de literatura. Els assistents al Llibrefòrum, a més de gaudir de la lectura i xerrada mensual, hem pogut assistir amb plaer a les conferències dedicades a la POESIA que han estat organitzades al Centre.

El mes de gener vam parlar de la novel·la "L'home dels pijames de seda", subtitulat "Tres estius de Truman Capote a Palamós", escrit pel periodista Màrius Carol. Curiosament, va ser un dels llibres menys valorats i, en canvi, va ser la xerrada a la qual vam tenir major nombre d'assistents, atès que el llibre -i més encara el seu autor- havien provocat gran curiositat, potser perquè en Carol ja compta amb un bon nombre de lectors fidels a la premsa.

Malauradament, el llibre va frustrar algunes expectatives. Si bé s'hi veu un bon treball de documentació sobre l'estada d'aquest il·lustre personatge en les nostres terres, i si bé les persones que coneixen Palamós van xalar en retrobar carrers i establiments encara ben vius a la memòria i a la realitat del segle XXI, en general es va trobar un excés de superficialitat en la narració. Truman Capote fou un escriptor famós pels guions que va fer per Hollywood (com el cèlebre film protagonitzat per l'Audrey Hepburn, "Esmorzar amb diamants")

i també, cal dir-ho, per una vida frívola plena de luxes i voltada de festes on es rivalitzava en glamur. Els lectors vam trobar un excés de dissertació en l'essent de noms propis d'aquest món de revistes del cor, de descripció dels luxes en les vestimentes, els paraments i les menges i, en canvi, ens va faltar trobar un major aprofundiment del personatge, en un moment crucial de la seva vida: quan escrivia la novel·la que el va consagrar a l'Olimp literari i que serà protagonista del Llibrefòrum del mes de març, "A sang freda".

"A sang freda" és un relat minuciós d'un fet que va trasbalsar el poble de Holcomb i els EEUU: l'assassinat de tota una família pel robatori d'uns 12 dòlars, assassinats comesos amb acarnissament per dos expresoners. Capote es va apropar als assassins, Perry i Dick, i els va diseccionar l'ànima en el seu escrit. Sobretot Perry, amb qui s'identificava per la duresa de la seva infantesa, preguntant-se quina era la diferència entre l'enfonsament moral d'un i l'èxit de l'altre. Entre condemnar-se o sortir-se'n. Aquesta identificació el va dur a fer amistat amb Perry i a esdevenir la seva

esperança, la seva humanització. Però Capote, sempre segons la versió de Carol, després d'apropar-s'hi i haver-hi tret tot el suc per fer la seva novel·la que ja preveia exitosa, va abandonar Perry just quan l'home trobava per primer cop la possibilitat d'estimar i esplaïar-se, just quan s'enfrontava amb la pena de mort.

Cal dir, però, que Carol no aprofundeix en l'ànima de l'escriptor: de forma distant descriu la fredor de Capote, com si tots dos escriptors, encara que en temps diferents fent un exercici de biografia similar, fossin incapaços de connectar amb el sentiment i l'emoció d'aquell sobre qui narren. La diferència, no obstant, és que Capote aconsegueix apassionar el lector en la seva novel·la "A sang freda", fins superant les barreres que en alguns membres del Llibrefòrum els va causar conèixer les intimitats de la seva biografia durant la seva redacció; i, en canvi, Carol no aconsegueix apassionar sinó distreure els lectors en la seva novel·la "L'home dels pijames de seda", tot i així guardonada amb el premi Prudenci Bertrana.

El mes de febrer vam abandonar la novel·la per fer una incursió en la POESIA. Aquesta art excelsa que esdevé patrimoni de pocs perquè segueix sent desconeguda i, malauradament, mal pu-

blicitada pels propis amants de la seva lectura. Vam poder endinsar-nos en la dificultat de la seva definició en el moment que es trenquen les exigències de la rima i la mètrica i s'obre a incloure qualsevol objecte, literari o no, que provoqui "un sentiment poètic" o a transmeti el "contingut espiritual propi". Ni els diccionaris, ni les enciclopèdies, ni els propis poetes es posen d'acord en una bona definició de poesia. Però, com deia Lorca, això només obsessiona els crítics i els professors. Els poetes fan poesia i els lectors els arriba, més enllà de qualsevol intent de tancar-la en una definició. Vam llegir, doncs, com l'havia qualificat en Martí i Pol quan deia que la poesia era un exercici de sinceritat "Si parlo de la mort, és perquè em moro", o en Salvat Papasseit que demanava "Escopiu a la closca pelada dels cretins" reivindicant que la poesia volia mullar la ploma directament al cor, o en Margarit que com a arquitecte i professor de "Càlcul d'estructures" reivindica que un poema sigui com un edifici: cada totxana, cada mot i signe de puntuació, ha de tenir un pes apropiat, un lloc adequat, una mida adequada, per transmetre el missatge que ha d'enriquir i transformar el lector. Vam poder llegir poesies transgressores com els cromosomes de M. Mercè Marçal, la poesia de denúncia contra l'Europa invàlida davant dels genocidis dels Balcons

de Carles Toner, i la poesia, traduïda a corre-cuita, de Liu Xiaobo, Premi Nobel del 2010 que qualifica el govern que el manté empresonat a Xina com “Una manada de llops tips de menjar cadàvers”.

Els llibreforumins i les llibreforumines hem pogut gaudir, a més, de tres desplegaments de saviesa en les conferències literàries que ha organitzat El Centre: Anton Espadaler, parlant del naixement del gènere poètic en l'època medieval, va apropar de forma lúdica la poesia trobadoresca; Glòria Casals ens va parlar del jove Joan Maragall, previ al reconegut senyor Maragall, del jove que desplegava rebel·lia davant la família que el volia industrial i que es delia per

poder estudiar a la universitat i escriure, la seva passió; Sebastià Bonet ens va portar de la mà a la coneixença de l'escriptor que més havia preservat la seva intimitat, al poeta més citat però més críptic, el seu oncle, Salvador Espriu.

I acabarem el cicle poètic amb la presentació del llibre de l'Anna Ruiz, “De pell d'oliva”, que desplega la poesia i la prosa poètica a parts iguals. Serà el dia 11 d'abril, en el marc dels actes organitzats per Sant Jordi. Us hi esperem!

Fem recordatori de les cites amb el Llibrefòrum programades pel que queda de curs (atenció als canvis en la programació!):

MES	AUTOR	TÍTOL
Març	Truman Capote	A sang freda
Abril	Anna Ruiz	De pell d'oliva. Quadern de Creta, 506
Maig	Jordi Puntí	Maletes viatgeres
Juny	Kazuo Ishiguro	No em deixis mai

de Mercè Herrera

ALTES i BAIXES

En cas que us interessi publicar algun esdeveniment familiar, adreçeu-vos a secretaria o feu-nos arribar un correu a oriflama@elcentregracia.cat

- Els nostres socis Anna López i Ricard Pérez han estat avis el passat 4 d'abril amb el naixement de la seva néta Daniela.

de Daniel Mejías

Benvolguts lectors de la consulta:

Aquests pròxims mesos els dedicarem a les parelles.

Què fa que avui en dia existeixi el mite sobre que les parelles duren poc, es divorcien fàcilment i no aguanten gens? Doncs segurament aquest mite té un cert component de veritat.

Les parelles, a l'actualitat gaudeixen de molta més llibertat en molts sentits. Principalment es poden divorciar i això ja permet casar-te amb la premissa de que no cal estar cent per cent segur/a de que aquell projecte durarà per tota la vida. Això, en algun cas, impulsa a la gent a casar-se de forma precipitada. Cal afegir en aquest context el nou paper de la dona dins el matrimoni. Antigament, en la majoria de casos, la dona es quedava a casa a tenir cura de les tasques de la llar i de l'educació dels fills. A més a més, vivíem en una societat majoritàriament patriarcal i per tant les ordres del marit s'acataven sense discutir. Avui en dia tot això ha donat mitja volta. Les dones passen tantes o més hores que els seus marits treballant. Això les fa estar apartades de la llar, que queda més abandonada. Si les dues persones treballen és ben lògic que totes dues se n'en-carreguin de mantenir-la neta, endreçada i llesta. Això pot ser una gran font de conflictes, perquè així com les dones han assimilat el seu rol de treballadores i d'igualtat amb els homes, alguns d'ells

no han comprés que a ells també els hi toca fer tasques de casa, o bé no han estat educats per fer-ho i per tant sorgeix el conflicte.

Cal afegir a aquest anàlisi que, la bonança dels anys 70 i 80 van donar fruit a un grup de famílies que no van saber posar l'èmfasi necessari en el que coneixem coma cultura de l'esforç (patró que s'està repetint amb les noves generacions i que així com amb la generació dels 70-80 ho veiem en les dificultats de parella, en les actuals (90-2000) ja es manifesta en les generacions ni-ni i fenòmens tan precoços com aquest). Moltes d'aquestes parelles no saben com portar una casa o no saben com dialogar correctament, o no saben enfrontar-se a un conflicte amb la seva parella perquè els hi costa encaixar decepcions.

Un cop fet aquest primer modest anàlisi de l'estat social actual, endins-em-nos en el món de les parelles i els conflictes que poden sorgir.

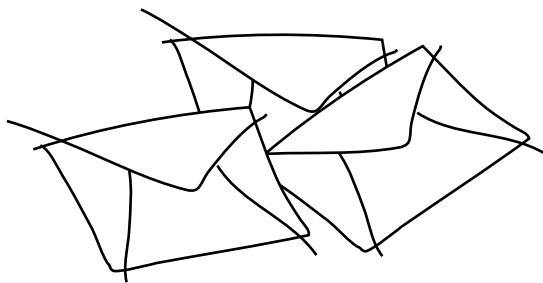
La majoria de problemes que existeixen dins la parella estan basats en la mala comunicació i la poca tolerància als tabús familiars. La mala comunicació és un concepte fàcil de veure, però a tabús familiars em refereixo a tots aquells temes que són fonts de conflicte dins la parella.

Els tres temes conflictius per excel·lència són: els diners, la família i el sexe. Els que tingueu parella de ben segur que sabeu de que parlo. El truc, però, resideix en tenir una bona comunicació amb la parella per poder trobar punts en comú i establir una negociació que apropi les dues postures i s'aconsegueixi un bon clima dins la parella.

Cal afegir que moltes parelles poden atravessar moments molt durs on tan es poden unir fermament com ajudar a deteriorar-ne la relació, com per exemple l'atur, alguna mort sobtada, fills problemàtics...

I per últim una de les grans lacres que deterioren les parelles de l'actualitat i que antigament es considerava quelcom positiu; la monotonia. El sempre fer el mateix o esperar el mateix de l'altra persona, o sempre veure-hi els mateixos defectes, sentir-te estancat dins de la teva pròpia vida, creen un malestar i una angoixa que porta a moltes parelles a divorciar-se.

El pròxim número parlarem de possibles solucions a tots aquests problemes!

GENT DEL CENTRE: MERCÈ HERRERA

de David Gallach

Mercè Herrera: "Al Centre tinc la meva segona família"

Porta més de 40 anys al Centre i des de fa molts anys gestiona la colla "Els amics" del Centre. Com diu ella, li agrada treballar per la casa, ja que les persones canvien però l'entitat segueix sempre al llarg del temps.

Com vas arribar al Centre?

Vaig arribar al Centre perquè l'any 1957, amb 17 anys, vaig començar a treballar en una empresa on treballaven dues persones que estaven vinculades al Centre, el Carlos Vidal i el Ramon Sabaté. Aleshores entre els dos m'animaven a venir pel Centre a veure les obres de teatre que es feien.

I més endavant vas participar amb l'esbart.

Sí. Vaig apuntar les meves filles quan tenien 4 i 5 anys aproximadament. Corria l'any 1972 i tres anys més tard em vaig fer sòcia de l'entitat ja que em van demanar que m'incorporés a la junta de la secció. Més endavant, quan les meves filles van deixar l'esbart, em vaig dedicar a fer altres coses per a l'entitat. Vaig participar en algunes obres de teatre, però jo no em sentia còmode. I actualment, sóc del patronat dels pastorets, formo part del concurs de teatre català com a tresorera i m'encarrego del vernissatge de la nit. També formo part de la colla de Sant Medir.

Com vas començar en la colla de Sant Medir?

Vaig conèixer al Miquel Casadevall, que era la persona que portava la colla. Ell va ser qui em va demanar que m'involucrés i encara hi formo part a dia d'avui.

Quin significat té per tu el dia de Sant Medir.

Pels que som de Gràcia és una tradició molt important. Hi ha molta gent a la que els hi fa il·lusió viure la festa i llençar carmels. A mi m'emociona molt sentir la primera banda que toca a primera hora del matí. Per mi, aquest moment és molt important.

Com és un diada de Sant Medir?

Els joves es citen a le set del matí i es reparteixen els carmels que tiren cadascú. Cap a les deu del matí marxem i anem a buscar l'abanderat, que fa molts anys que és el Joan Martelo. Després, la obligació és passar per la casa de la vila, on hi han les autoritats, i després anem a fer una ruta pel barri. Al migdia dinem al Centre i ens citem al carrer des d'on sortim per fer la desfilada final pel carrer Gran de Gràcia. Les diverses colles van sortint per anitguitat, i després van baixant en ordre fins als Jardinets.

I després es fa el ball de la bandera...

Doncs sí. Aquí tenim la sort de tenir un pati i un carrer on ho podem fer. Es tracta d'una mitja hora on la banda ens dedica un temps per fer el fi de festa. També, unes setmanes més endavant celebrem el sopar de Sant Medir aquí al Centre.

Quin és el futur de Sant Medir?

A mi no m'agradaria que desaparegués. És una tradició centenària i a mi m'agradaria que continués durant molts anys. Tot i que els temps canvien i no se sap mai com continuarà Sant Medir.

Quins han estat els teus millors moments al Centre?

Jo al Centre he fet moltes amistats i com molta gent diu, al Centre tinc la meva segona família. Però recordo amb una estima especial les ballades de la meves filles a l'esbart i les actuacions en obres de teatre dels meus nets.

Com veus el Centre en aquests moments?

El veig bé. Crec que hi ha molts més socis, més vida social i molt jovent que fa teatre.

de Glòria Soto

LLEI SINDE

Quan parlem de La Llei Sinde, coneguda amb aquest nom, per la seva proponent, la Ministra de Cultura Angeles Gonzalez Sinde, en realitat ens estem referint a la Disposició final quadragèsima tercera de la Llei de Economia Sostenible de 4 de mars de 2011, que va aprovar el Govern per intentar frenar la crisi econòmica existent a Espanya. Aquesta Llei va ser aprovada amb els vots a favor del partit socialista, el partit popular, i el partit de Convergència i Unió.

La finalitat que la polèmica Llei Sinde diu perseguir és la salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual, i per això, introdueix modificacions a la Llei de Serveis de la Societat de la Informació i de Comerç Electrònic, a la Llei de Propietat Intel·lectual i a la Jurisdicció Contenciosa-Administrativa que es competent para la protecció de la propietat intel·lectual.

Per això, es crea dintre del Ministeri d'Educació, la Comissió de Propietat Intel·lectual que, amb competències nacionals contarà amb dues seccions, la primera que farà funcions de negociació i mediació; i la segona que protegirà als drets de la propietat intel·lectual, contra la seva vulneració per responsables dels serveis de la societat de d'informació.

Les funcions de Mediació seran respecte de les matèries relacionades amb la gestió col·lectiva de drets de propietat intel·lectual, i de l'autorització per la distribució per cable d'una emissió de radiodifusió, per manca d'acord entre els titulars dels drets de la propietat intel·lectual i les empreses de distribució per cable.

Mitjançant l'Arbitratge es donarà solució als conflictes que es susciten entre entitats de gestió, entre els titulars dels drets i les entitats de gestió, o entre aquestes i les associacions d'usuaris o les entitats de radiodifusió o de distribució per cable.

Les parts acaptaran la Mediació o Arbitratge de forma voluntària.

La secció segona de la Comissió actuarà a instància del titular dels drets presentament vulnerats o de la persona que tingui encomanat el seu exercici, i podrà adoptar mesures adients per interrompre els serveis de la societat de d'informació o retirar als seus continguts, sempre que el prestador actuï amb ànim de lucre o causi o hagi causat un dany patrimonial. Abans d'aquesta actuació es requerirà perquè voluntàri-

ament es retirin els continguts amb el temps de 48 hores, o be es facin alegacions o es presentin proves i conclusions. La Comissió dictarà resolució. Si aquesta es de retirada de continguts, i no es compleix, haurà de demanar autorització judicial, per la seva execució, concretament als Jutjats Centrals de lo Contenciós Administratiu.

Bé, com tothom sap la aprovació d'aquesta Llei ha tingut com efecte mes immediat la dimissió del Director de l'Acadèmia de Cine, Alex de la Iglesia, qui havia volgut arribar a un acord entre totes les parts intervinents i degut a no ser possible i del seu allunyament de la postura oficial va deixar el càrrec, de forma coherent, tal com va anunciar al dia de la cerimònia dels Goya. Tampoc va estar d'acord l'Associació d'Internautes, que a mes defensen que Internet es una font de promoció, i que el mon de de la comunicació esta canviant, i per això tots ens hem de adaptar. L'avanç tecnològic canvia les regles de mercat, i de la mateixa que en el transport hi va haver el burro, el carro, el cotxe, l'avio; en el mon del mass self communication haurà tants emissors com receptors, i s'hauran de trobar noves estratègies.

També s'ha dit en contra de la Llei que aquesta persegueix el tancament d'unes determinades pàgines, perquè el que es important es tindre el control. Altre de les crítiques mes repetida es que la Ministre impulsora de la mateixa, tingui tanta vinculació amb el sector del cinema, i que la mateixa vol aconseguir per via administrativa el que no podia aconseguir abans per via judicial, però la mes important es que pot suposar un atac a la llibertat d'expressió.

Es creu que a la practica no serà tan fàcil la seva aplicació, degut a que molts servidors estan fora de la jurisdicció espanyola i perquè ja s'han buscat fórmules alternatives per evitar la seva aplicació.

No obstant, l'Indústria no va tan malament, en xifres globals, el negoci de la musica ha augmentat i el cost de les pel·lícules ha disminuït perquè ja no es fan en 35 mm, sinó que es digitalitzen i son mes barates. Ara, hi ha una corrent que diu que el cinema ha de fer canvis i no totes les pel·lícules deuen costar el mateix preu.

Parafrasejant a Santiago Segura **"somos idiotas si pensamos que por culpa de Internet el cine ha fracasado"**, i es convenient considerar aquesta opinió que procedeix d'una de les persones que mes taquillatge fa.

BARBARISMES - 14

de Marta Bayo

Tret del llibre

"Campanya del Lloro"

(Barbarismes versificats)

**De Ignasi Castelltort i Miralda –
Igualada 1983**

Hi ha un b seguit de noms de pila
que de fet, moltes vegades,
origenen desconcerts
en les formes catalanes.

Vegeh: "Inés" és **Agnès**,
"Alejandra" és **Alexandra**,
"Amadeo" és **Amadeu**,
"Nicolasa" **Nicolaua**.

"Segismundo", **Segismon**
"Gonzaga" s'escriu **Gonçaga**.
"Fernando"? Cal dir **Ferran**
i "Esperanza" és **Esperança**.

"Mercedes", és clar, **Mercè**
"Silverio", **Silveri** (papa),
"Sergio", **Sergi**, "Sixto", **Sixt**,
"Gema" **Gemma**, "Carmen", **Carme**.

"Leonardo", **Lleonard**,
"Esmeralda" és **Esmaragda**,
"Veremundo", **Veremon**,
"Milagros", serà **Miracle**.

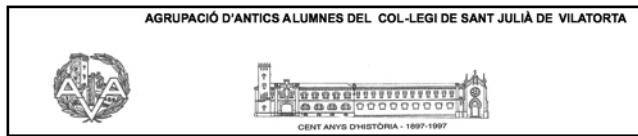
El nom d'"Alberto" és **Albert**,
la **Tecla** no cal tocar-la
perquè dins el santoral
hi ha molts noms invariables.

Per exemple, **Pilar, Fe,**
Flora, Berta, Laura, Clara,
Montserrat, Fidel Coral,
Isabel i Fortunata.

I arribem al punt final
amb l'ajut de sants i santes.

AGRUPACIÓ D'ANTICS ALUMNES DEL COL·LEGI SANT JOAN DE VILATORTA

de Francesc Cid

CRÒNICA DELS SEUS 90 ANYS

El 8 d'abril de 1921 es va fundar l'Agrupació d'Antics Alumnes del Col·legi de Sant Julià de Vilatorça. Propers a complir-se els 90 anys de l'acte fundacional, bé pot dir-se que aquesta singular i veterana institució ha mantingut vius durant tot aquest temps l'esperit i els objectius definits en els seus estatuts fundacionals. Sense més interrupció que l'obligada pels tres anys de la infausta guerra civil, per a centenars d'exalumnes d'aquella escola, l'Agrupació ha constituït, no només un punt de trobada sinó l'àmbit on compartir amb els seus companys, durant molts moments d'agradable companyia, records, vivències, projectes, i per sobre de tot, el seu indeclinable amor al Col·legi

No es té constància de la data en les quals es van iniciar les reunions informals d'un petit grup de companys, una vegada van deixar el Col·legi. Però sí sabem que la iniciativa de formalitzar aquelles trobades que començaven a ser freqüents i a tenir una certa periodicitat va néixer cap a 1920. Els exalumnes Joan Puig i Comill i Josep Maria Fargas i Carner van ser els promotors de la idea

de fundar l'Agrupació d'Antics Alumnes del Col·legi de Sant Julià de Vilatorça. El primer havia ingressat en el Col·legi en 1904 i el segon, en 1908. Aviat uns altres es van afegir a la iniciativa. Després de convocar a altres companys, van celebrar una primera reunió en la rebotiga de l'establiment de vins i refrescs situat en el número 65 del carrer Martínez de la Rosa, al barri barceloní de Gràcia.

La reunió fundacional es va dur a terme en "L'Escala Gran", un establiment de merceria i bijuteria, que l'exalumne Joan Puig tenia al carrer Gran de Gràcia, 56. Allí es va triar la primera Junta de Govern, el 17 d'abril de 1921.

Encara que la captació de nous associats es va produir amb major lentitud i dificultats de les previstes, aviat va cobrar vida en l'Agrupació una sèrie d'activitats amb no pocs adeptes entre les quals van destacar de seguida l'excursionisme –van arribar a realitzar una sortida cada diumenge– i altres pràctiques esportives, com el futbol, els escacs i la natació. Van convocar concursos literaris entre els socis, amb brillants participacions, mostra evident del nivell i les inquietuds culturals d'alguns d'aquells joves.

El primer acte institucional al que va acudir una nodrida representació dels exalumnes, amb la seva Junta directiva al capdavant, va ser la celebració del vintè cinquè aniversari de la fundació del Col·legi. Va tenir lloc el 3 de setembre de 1922. Diversos mitjans de comunicació es van fer ressò del solemne acte. La "Veu de Catalunya" va publicar la crònica més extensa.

El 16 de gener de 1976, Marcel·lí Moreta i Amat, president de l'Agrupació des del 17 d'abril de 1958, va cedir el càrrec a Enric Tarragó i Marín qui ho ostenta fins avui. Un gran president donava el relleu a un jove representant de les generacions de la postguerra. Moreta va haver de portar el timó de l'Agrupació i acudir en ajuda del Col·legi en temps difícils. Tampoc anava a ser fàcil la gestió que li esperava a Enric Tarragó en els 35 anys que porta al capdavant de la institució amb el beneplàcit general dels associats. En deixar el càrrec, Marcel·lí Moreta va ser nomenat president honorari de l'Agrupació.

Enric Tarragó es va envoltar d'un entusiasta grup de col·laboradors barreja de joventut i experiència en la constitució de la nova Junta. Amb el pas dels anys la seva composició s'ha anat renovant i alhora que creixia en edat, ho feia en eficàcia. És just destacar el magnífic treball realitzat per Armand Lloret i Cramp que, en el seu càrrec de secretari, ve col·laborant amb l'Enric Tarragó en el servei a l'Agrupació des d'aquell llunyà gener de 1976.

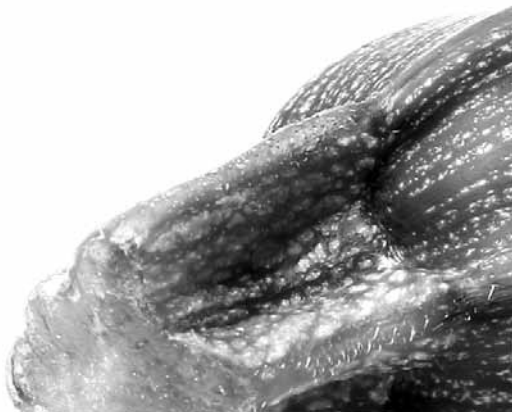
Si de Ramon Rexach i Martí, mort en 1977 als 60 anys, pot dir-se amb tota justícia que és la persona que va ocupar un lloc de privilegi en el cor de tots els que li van conèixer quan alumnes o exalumnes del Col·legi, a Marcel·lí Moreta i Amat cal reconèixer-li la categoria indiscutible de ser el personatge més agregi de totes les promocions que al llarg de més de cent anys han sortit del Col·legi com testimoniatge aquesta breu nota biogràfica.

- En 1928 va ingressar en les Joven-tuts de la Lliga Catalana que dirigia Francesc Cambó i de qui va esser un eficaç col·laborador.
 - Durant la guerra va formar part d'un grup d'ajuda a persones perseguides per motius polítics dins de la zona republicana.
 - L'alcalde Porcioles ho va nomenar regidor de l'Ajuntament de Barcelona.
 - En 1965 va ser secretari del Consell Econòmic i Social de Catalunya i membre de la directiva de FC Barcelona.
 - En 1974, en el seu càrrec de diputat provincial durant el mandat de Juan Antonio Samaranch, va anar el responsable de la devolució de la seu de l'Institut d'Estudis Catalans i el primer que va demanar la devolució dels famosos "papers de Salamanca".
 - Durant la transició va fundar, sense èxit, el grup Concòrdia Catalana.
 - En les primeres eleccions democràtiques, en 1977, va resultar triat diputat per Barcelona en les files d'UCD, el partit liderat per Adolfo Suárez.
 - En 1982, després de la victòria del PSOE, va perdre el seu escó.
 - Va ser un dels integrants de la comissió redactora de l'Estatut de Sau de 1979.
 - Va ostentar el càrrec de president i president d'honor de la Federació de Mutualistes de Catalunya.
 - En 1993 li va ser concedida la Creu de Sant Jordi.
- Va morir a Barcelona en 2004, després d'una llarga i fecunda vida, als 94 anys d'edat.

de Marta Bayo

VERDURES I HORTALISSES

- Les verdures i les hortalisses són aliments rics en vitamines, minerals, aigua i fibra. Contribueixen a enriquir els plats en textures, sabors i colors diversos.
- Són aliments poc calòrics. El contingut energètic dels plats varia en funció dels greixos afegits, ja sigui durant el procés de cocció o per l'amaniment.
- Per a fer les verdures bullides, s'ha d'iniciar la cocció quan l'aigua ja bull. D'aquesta manera es preserva el contingut vitamínic i mineral. S'han de coure amb poca aigua.
- Es poden coure de diverses maneres; les verdures cuites al vapor, a la planxa o a la brasa conserven millor la quantitat de nutrients, ja que no hi ha contacte amb l'aigua.
- És important buscar formes atractives de presentar els plats de verdures i hortalisses per tal de fer-los apetitosos; així, per exemple, es poden gratinar o farcir.
- Els brous obtinguts de la cocció de les verdures poden aprofitar-se per a fer sopes o per a donar gust a d'altres preparacions.
- A l'hora de netejar les verdures cal tenir les mateixes precaucions que per a fer amanides encara que si s'han de coure, no cal posar lleixiu a l'aigua per a rentar-les.

CARBASSONS FARCITS I GRATINATS

Ingredients:

- 4 carbassons d'uns 300 g cadascun
- 1 ceba/ 2porros/ 1pastanaga
- 300 g de xampinyons o gírgoles
- 300 g de carn magra de porc picada
- 1 got de llet
- 250 g de formatge fresc, tipus quark
- 3 cullerades de farina
- 80 g de formatge emmental ratllat

- 4 cullerades d'oli d'oliva
- 4 pessics de granets de sèsam
- sal i pebre

Per a la beixamel

- 1 litre de llet semidesnatad
- 50 g de mantega
- 2 cullerades de farina de blat de moro
- nou moscada/ sal

Elaboració

Es renten els carbassons i es tallen transversalment. Se'n buida la polpa i es reserva. Es posen en una cassola amb abundant aigua bullint amb sal i es blanquegen durant 4 minuts. S'escorren, es refresquen amb aigua freda i es reserven.

Es tallen la ceba, els porros i la pastanaga ben petits i es posen a sofregir en l'oli, a foc suau, amb la polpa dels carbassons tallada a trossets. Quan tot és una mica ros s'hi afegeixen la carn picada, els bolets tallats a làmines, la sal i el pebre.

Quan és cuit, es lliga amb la farina i la llet, tot remenant. Es deixa coure fins que es forma una massa ben compacta i aleshores s'hi incorpora el formatge fresc, tot remenant perquè quedi ben amalgamat.

Per a fer la beixamel es fa bullir la llet –en reservem un got– amb la mantega, una mica de sal i la nou moscada; es desfà la farina de blat de moro en el got de llet reservat i es tira a la resta de llet quan bull, deixant-la coure sense parar de remenar durant 4 minuts des que torna a arrencar el bull.

Es col·loca una capa fina de beixamel al fons d'una plata de forn, s'omplen les barques de carbassons amb el farcit i s'hi disposen al damunt. Es cobreix amb la beixamel restant, el formatge ratllat i els granets de sèsam. S'introdueix al forn prèviament escalfat i passats 10 minuts es deixen enrossir només amb el gratinador.

Comentari dietètic

Es tracta d'un plat força energètic. Aporta més quilocalories de les que caldrien per a un dinar o un sopar en l'alimentació de les persones grans.

Destaca especialment l'aportació elevada de calci, ja que cobreix sobradament les racions diàries recomanades de lactis.

**Contingut energètic aproximat
907 Kcal.**

de David Gallach

La cultura catalana va un pas per endavant

El Goya a la millor pel·lícula és per... *Pa Negre*. Així va començar a fer-se realitat una idea que molts ja tenim al cap des de fa força temps. Ja era hora que molts sectors d'aquesta societat i molts il·lustres pensadors s'adonessin d'un fet innegable. La cultura, vingui del poble que vingui, sempre és un art que s'ha de valorar i del qual se'n desprenen molts aspectes que defineixen una societat. En aquest cas, la cultura catalana va dominar la gala d'entrega dels premis Goya que atorga l'Acadèmia del Cinema. Un premi merescut, que valora l'art i la ficció sense tabús i sense tics polítics o sectorials que només creen complexos a la societat.

En moments on la societat està començant a enfadar-se amb la seva classe política i on el líder més valorat amb prou força arriba al 5, convé mirar una mica més enllà i adonar-se de la universalitat de la cultura. Una altra notícia destacada d'aquestes darreres setmanes ha estat l'arribada al número 1 de la llista musical de tot Espanya del disc del grup *Manel*. Un grup català que canta en una llengua no castellana ha assolit arribar al punt més alt del panorama musical espanyol.

Sens dubte una gran notícia pels amants de la cultura i per tots aquells que no valoren a algú per l'idioma que parla sinó per la qualitat de la seva música.

Són temps de referèndums i de panorama pre-electoral. Temps en què la societat civil comença, en petits detalls, a agafar la paella pel mànec en tots aquells aspectes petits on es pot pronunciar i manifestar-se. Sembla que encara no està tot perdut...

de Marta Bayo

TRETES DE L'ALMANAC DEL CORDILL

MARÇ

EN ACABAR-SE EL FRED és quan desperta la saba de les plantes. Si voleu empeltar, la millor manera és tallar l'empelt quan el fred encara és molt viu. Guardeu-lo embolicat amb un drap humit a la part baixa de la nevera. Feu l'empelt quan el fred vagi de baixa. A poder ser, qualsevol tarda de Lluna No9va.

EL XALOC és un vent que ve del Sud-oest. Rep diferents noms. A la Serra del Cadí en diuen matababres. A les terres de Tarragona rep el nom de Buidassacs. El xaloc ve del desert. És molt dolent per a les collites.

PERQUÈ LES POMES AL FORN RESULTIN encara més tendres i ben cuites, cal que els hi poseu al damunt un polsim de sal quan siguin a mig coure. Per cert, quan són fredes, podeu farcir-les amb crema catalana.

PREPAREM LA NOSTRA COLÒNIA

Feu perfums tonificants, amb flors i herbes aromàtiques. Macereu-les en olis vegetals o bé en alcohol. Una de les primeres colònies conegudes va ser l'aigua d'Hongria. Es fa així: barregeu en un pot quatre cullerades de romaní fresc, tres de menta fresca, tres de pètals de

rosa (tot això triturat), una de ratlladura de pell de llimona, mig vas d'infusió de tarongina i mig vas d'alcohol de 96 graus. Tapeu hermèticament i deixeu-ho tres setmanes en un lloc fosc. Sacsegeu el pot cada dia. Filtreu i envaseu amb una etiqueta.

JUST EN SORTIR de la parada hivernal és quan heu de renovar la terra dels testos. També és el moment de retallar les arrels de les plantes i, si cal, posar-les en una torreta més gran. També és el temps en que podem posar la primera dosi d'adob a les plantes.

SI VOLEU NETEJAR i desinfectar alfombreres, deixeu-hi caure, a sobre, una bona quantitat de bicarbonat sòdic. Deixeu-ho reposar una llarga estona i després passeu-hi l'aspiradora unes quantes vegades.

PER TAL DE REDUIR el dolor produït pel reumatisme, a pagès sempre s'ha fet massatges amb oli d'espígol. El podeu elaborar amb oli d'oliva barrejat amb flors d'espígol. Deixeu-ho macerar uns dies.

RESISTENTS I AGRAÏTS, els geranis que han passat l'hivern protegits pel fred, es comencen a despertar. I és ara quan haurem de podar les tiges velles, retallant les que són massa llargues, perquè brotin amb més ufanor. A més així la planta no quedarà tan exposada a malalties.

LA MALTA era una infusió que es feia antigament. En deien “café de pobre”. Era feta a base d’ordi torrat a la paella, i mòlt en un molinet de café. Per cert, feien la infusió posant l’ordi dins una mitja o un mitjó. I el mitjó dins d’un tupí d’aigua bullint.

EL VAN SALAR I VA CALLAR I NO VA DIR RES... Tal com passa amb el porc, no hi ha cap part del bacallà que no s’aprofiti. Gràcies a la conserva en sal, era dels pocs peixos que la gent de terra endins podia menjar antigament. El cuinaven durant tot l’any, però sobretot en me njaven per Quaresma. Almenys tots aquells que no havien pagat la butlla de l’Èsglésia, aquell certificat que els lliurva de fer dejuni de plats de carn.

EN AQUESTA època de l’any, tingueu en compte les carxofes. Feu-les a la brasa, bullides o fregides... Aproveiteu els cors per a rissottos o pelles.

ABRIL

LA PLUJA D’ABRIL té molta importància per a l’agricultura. També és bàsica per al desvetllament dels camps i dels boscos.

HA ARRIBAT EL TEMPS de guardar les mantes. Si les hem de rentar, caldrà que posem un raig de vinagre a l’aigua de la darrera esclerida. Si la manta és blanca, o d’un color clar, anirà bé que hi poseu, també un raig d’aigua oxigenada.

PODEM CUINAR molts peixos sense sal. És fàcil potenciar el seu gust natural. Poseu-lo en una safata que pugui anar al forn, i al damunt hi tireu herbes aromàtiques com per exemple julivert o fonoll. Hi afegiu una picada amb ametlles, all i una galeta, tot deixatat en unes gotes d’aigua o brou de peix. I al forn.

NO ES POT DIR MAI QUÈ FARÀ LA MERLA

Això deia Josep Pla. Que la merla és un ocell imprevisible. “Com una noia adolescent. Com una noia coqueta i lliure”. La merla s’acosta als humans, però de cop fa un salt o es posa a volar. Tant pot viure en jardins urbans, vora mar, com en boscos de muntanya. Negra, de bec taronja i cua llarga, la merla alegra els matins primaverals amb el seu deliciós cant.

LES RESTES DE FORMATGE sec que acostumen a quedar a la nevera, ens poden servir per donar vida a qualsevol amanida de verdura. Talleu el formatge a petits trossos i barregeu-los amb una salsa vinagreta.

ALS MOIXERNONS se’ls coneix també com a bolets de Sant Jordi, perquè solen sortir pels volts del 23 d’abril. El moixernó és un bolet de mitja muntanya, molt adequat per acompanyar plats estofats, de gust molt potent.

EL POETA Pablo Neruda va escriure que els gats són petits tigres de saló.

ELS XINESOS senten una gran estima pel presseguer. Per a ells és un arbre màgic i l'han convertit en el símbol de la fecunditat i la felicitat. Les núvies xineses acostumen a dur una diadema amb flors de presseguer.

QUAN LES FULLES dels espinacs tenen taques grogues o rogenques vol dir que han estat atacats pels fongs.

SEGONS CRÒNIQUES antigues, la reina Isabel la Catòlica només es va banyar dues vegades en tota la seva vida. La primera va ser en néixer, i per tant no va dependre de la seva voluntat. La segona va ser el dia abans del seu casament.

ALGUNES MASIES ANTIGUES mostren encara restes de pintura blava a les parets, eixides o finestres. Aquest color era considerat màgic i protector. I també resultava útil per evitar l'entrada de mosques i mosquits, ja que aquests insectes fugen del color blau.

EN GUARDAR LA ROBA d'hivern, podeu posar dins l'armari bossetes amb branques d'espígol i farigola. A més de donar bona olor a la roba, evitarà l'entrada d'arnes a l'armari.

MÉS CONTENT QUE UN GÍNJOL...

El gínjol és el fruit del ginjoler, un arbre ben adaptat a la Mediterrània. Símbol del silenci, sol ser menut, però al carrer Marimon, al barri de Sant Gervasi, de Barcelona, n'hi ha un de molt gran. De fet és un dels ginjolers més vells i grans d'Europa. Unes obres el feien perillar. Els veïns es van mobilitzar i van salvar el ginjoler.

RACÓ POÈTIC

de Marta Bayo

LES ROSES FRANQUES

He vist unes roses d'un vermell pujat
D'un vermell negrós
D'un vermell morat.

Penjaven gronxant-se del mur d'un jardí
Ningú les pot heure
No es poden collir.

Ni de dalt s'abasten, ni de dalt estant
El gipó o el gerro
No se'n gaudiran.

Són les roses lliures de la servitud,
són les roses franques,
no paguen tribut.

Brillà al sol veuran-les, des de lluny la gent
Donaran la flaire
Al bon grat del vent.

Mes cap mà atrevida les apomará
ni alenada humana
les mustigarà.

No com les flors altres, són de qui les vol
Són lliures, són pures,
Són del vent i el sol.

Passaran la vida gronxant-se i rient
I abrusades,
Se les emportarà el vent.

Joan Maragall

Estimat Joan Maragall,

M'agradaria exposar-vos el per què fruixo tant amb les vostres poesies. Les vostres rimes m'han perseguit tota la vida.

Ja de petiteta, amb tres i quatre anys, el meu oncle-pare m'ensenyava a declamar les més fàcils. La ginesta altra vegada.... Cirerer florit.... i quan venia la família a dinar, em pujaven dalt d'una cadireta i jo feia de rapsoda... Són records que no s'obliden mai.

Però la poesia que més m'ha marcat i que m'emociona sempre que la recito, és la que us adjunto, Les Roses Franques... És tan bonica que no li sobra ni un sol mot. I el més important, ens parla de la llibertat que és el que ens manca als catalans.

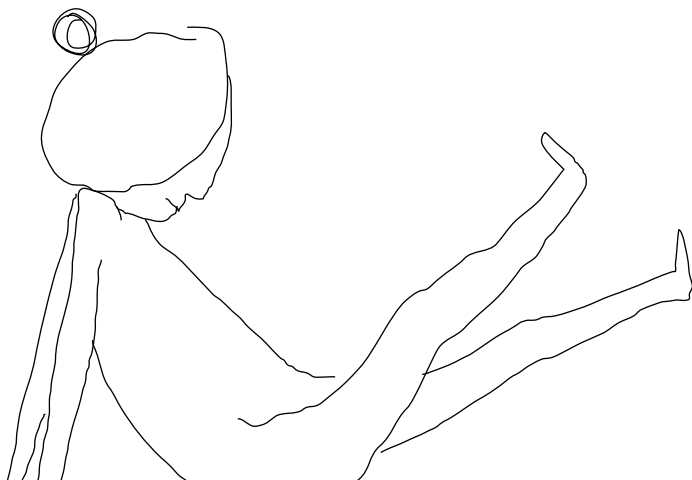
Gràcies per les vostres poesies que ens han fet i ens fan estimar la poesia.

CONSELLS DE SALUT PER A LA GENT GRAN:

ACTIVITAT FÍSICA

La capacitat aeròbica màxima, la força muscular, la resistència i la flexibilitat disminueixen amb l'edat, però mantenir-se actiu ajuda a endarrerir aquestes pèrdues. A més, la pràctica regular d'activitat física té, entre altres, els efectes positius següents:

- Redueix els símptomes d'ansietat i depressió, millora l'estat d'ànim i produeix sensació de benestar.
- Millora la forma i la funció cardiovascular, evitant un cansament excessiu.
- Ajuda a prevenir i controlar la pressió arterial alta.
- Redueix el risc de tenir malalties cardiovasculars.
- Redueix el risc de patir la diabetis de l'adult.
- Ajuda a controlar el pes.
- Prevé l'osteoporosi.
- Millora la forma física, la flexibilitat i el to muscular.
- Millora la mobilitat de les articulacions i la força muscular.
- Redueix el risc de patir caigudes.
- Ajuda a relaxar-se
- Ajudar a agafar la son.

El millor exercici és aquell que s'ajusta a les vostres necessitats, habilitat i gustos. Es pot dir que el tipus i la quantitat d'exercici físic depenen del vostre objectiu. No tots els exercicis tenen els mateixos efectes: alguns endarrereixen la pèrdua de massa òssia, altres redueixen el risc de caigudes, altres milloren la forma cardiorespiratòria, i altres fan les tres coses.

Pel que fa al sistema cardiovascular, l'objectiu inicial pot ser 30 minuts diaris d'activitat física moderada. Es considera que una activitat és d'intensitat moderada quan l'esforç que noteu és "una mica feixuc" (la qual cosa equival a caminar a bon pas). La freqüència cardíaca a assolir durant la pràctica de l'activitat depèn de l'edat. La freqüència cardíaca de repòs i la medicació que prengueu. Consulteu un metge. Podeu pujar escales, caminar, anar amb bicicleta, nedar o fer gimnàstica a la piscina o a la platja, jugar amb nenes, fer feines de casa i els beneficis es van acumulant.

Als exercicis anteriors cal afegir:

1.- Els estiraments, que milloren la flexibilitat, faciliten els moviments i redueixen el risc de lesions musculars. Es poden incloure en els períodes d'escalfament i de refredament (5 a 15 minuts). Cal fer-los lentament, sense fer rebot, abans i després de la sessió d'exercici.

2.- L'entrenament de força, ajuda a mantenir la massa muscular i òssia que van disminuint amb l'edat. Cal començar amb assessorament d'un expert per evitar lesions. Després podreu fer-ho a casa. Tot el que necessiteu són 30 a 40 minuts dos cops a la setmana.

Les persones molt grans o en molt mala forma física teniu més risc de caigudes. És per això que heu de començar només amb estiraments i exercicis per millorar la força dels músculs. Ja afegireu els exercicis aeròbics més endavant, quan us sentiu més segurs. Podeu fer exercici sols, amb un/a company/a o en grup. Abans de començar consulteu un metge, especialment si teniu algun problema de salut o preneu medicaments. Aneu al vostre ritme i no vulgueu córrer massa. Si no heu fet mai exercici, o si fa molt temps que no en feu, és millor que us incorporeu a una classe i així us ensenyaran a fer correctament l'activitat que hagueu triat.

interprintdisseny
i produccions gràfiques

flyers_pòsters_catàlegs_carpenteria_fulletons
comercials_papereries_corporatives_displays
targetons per a celebracions_llibres_vinils per a
vehicles i locals_plotters_enquadracions
registre mercantil_segells_dossiers_pancartes
caixes de llum_ampliació de fotografies_edició de
revistes_plaques de senyalètica_etc

balmes 188_08006 Barcelona
T: 932 181 437_F: 934 151 389
info@interprintbcn.com_www.interprintbcn.com

BAR d'EL CENTRE

Direcció del bar a càrrec
de l'Eliane i l'Antonio

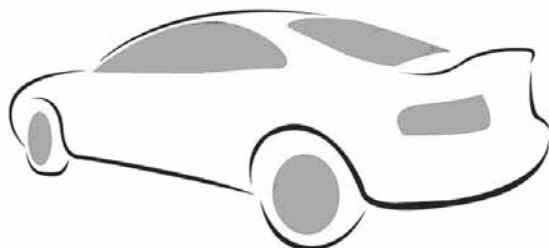
Obert:

De dilluns a dissabte, de 17h a 01h
Diumenges, a partir de les 12h

Menú de grups

**Menú especial de diumenge amb
copa de cava i cafè inclòs**

**Assortit de tapes, entrepans i
altres**

Distribuidor Oficial:
I.M. GUIDOSIMPLEX

CLÍNICA DE L'AUTOMÒBIL, S.L.**JORDI MUSONS AGELL****Reparació general de l'automòbil****Servei PRE-ITV - Diagnosi - Electrònica - Electricitat****Recollida i entrega a domicili****Montmany, 11 - Tel. 93 213 25 55****www.clinicadelautomovil.net**

Aigua - Gas - Electricitat

J. GUINART

INSTAL·LADOR AUTORITZAT
REIC-080168960

Renaixença, 71 - Tel. 93 435 90 06 - Fax 93 511 19 96
08041 BARCELONA - joanguinart@hotmail.com

JULIÁN MARTÍN

QUADRES I MOTLLURES

C/ Penedès, 4 - 08012 Barcelona
Tel. 932 379 453 Botiga i Taller
Tel. 932 185 852 Taller

Pan Artesanal
Dietètic
Regimes
Cibolots
Fibras
Panos especials

Reposteria i degustació
Artesans des de 1951

Travesera de Gracia, 210
Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
08012 Barcelona

Pastisseria
Reposteria
Pizzas Variades
Canapes
Pasta de
Figures Pa

FERRETERIA
CAMPS

C. Villarroel, 247-249
08036 BARCELONA

mamma

C. Urgell, 247
08036 BARCELONA

Il Commendatore

RESTAURANTE - CAFETERIA

C. Villarroel, 247-249 (Cant. Londres)
08036 Barcelona - Tel. 93 405 24 91

C. Comtes d'Urgell, 247 - Tel. 93 410 81 04
08036 BARCELONA

SIVOLS PUBLICITAR-TE EN AQUESTA REVISTA
POSA'T EN CONTACTE AMB NOSALTRES:

Centre Moral de Gràcia, Ros de Olano, 9 - 08012 Barcelona - Tel. 932 375 031

Aquest número us ensenya la peculiar decoració que han triat uns veïns del barri per tal que no aprquin els cotxes a l'entrada del seu parking.

**Ajuntament
de Barcelona
Gràcia**

**Creu de Sant
Jordi 1994**

**medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic**

**Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia**

**Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana**

Dipòsit legal 40.249

www.elcentregracia.cat · elcentre@elcentregracia.cat

Edita i publica Centre Moral de Gràcia

Ros de Olano, 9 - 08012 Barcelona - Tel. 932 375 031

Direcció:

David Gallach

Correcció

ortogràfica:

Muntsa Farré

Redactors:

Marta Bayo

Mercè Herrera

Daniel Mejías

Glòria Soto

Col·laboradors

en aquest número:

Joan Guinart

Joan Galceran

Muntsa Farré

Carlos Pablos

Núria Bosch

Fabian Serrano

Fotògrafa:

Dolors Bonet

L'equip de redacció de L'Or i Flama no es fa necessàriament solidari amb les opinions expressades pels seus col·laboradors i es reserva el dret de publicar-les. Recordem als col·laboradors i socis que la finalitat de l'Or i Flama és la d'informar i que no es publicarà cap enfrontament entre socis o seccions.

Disseny i producció a càrrec de:

Interprint - Disseny i produccions gràfiques